

Publicerad 2007-08-16 19:17 av Ann_zoo

...

Jag önskar jag kunde känna som jag kände när jag var tre år. När det värsta som kunde hända var att Vällingsteden skulle stängas ner, när man inte ens visste vad ordet \"Problem\" betydde. Man önskar att man kunde få krypa på alla fyra få vara fri. Eller åtminstone fri från alla dömande blikar. Fri från alla ord, ord som får en att känna sig mindervärdig. Som att man inte vore mänsklig, som att man vore från en helt annan planet. Precis som att man inte betyder nåt i deras ögon, som att man bara var där för att dom skulle kunna visa upp mig och sen sätta ner mig i ett hörn när det var klart. Jag menar nu är det så jädrans mycket press på en så att till slut lägger man sig ned, man lägger sig ned för att allt det där, stressen, pressen, problemen tynger ner så pass mycket att man inte längre orkar stå längre. Hur mycket ska en Perso orka, Hur mycket ska en Människa tåla för att inte falla. När tar det slut? När får man veta att man ha nått den punkt man ska ha kommit för att bli accepterad. Accepterad som Individ, Precis den man är. Inte den Hon var eller den Han var, utan precis som du är. När? När man ligger där på marken och försöker kämpa sig upp igen, eller när man inte orkar kämpa mer. När man ger upp? När?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ann_zoo med Poeter.se id #10077 innehar upphovsrätten